

Commentary on *Parashat Mishpatim* – Central Synagogue’s *Mishkan* Service

1. There are 53 commandments in this week’s portion. The JPS Torah Commentary on Exodus¹ explains:

the concept of the Torah being “The Book of the Covenant” or *Sefer HaBerit* comes from verses 4 and 7 in chapter 24 of the portion. The Book of the Covenant falls into four distinct parts:

 - i. 21:2 – 22:16 , various legal topics that relate to civil and criminal matters;
 - ii. 22:17 – 23:19, a wide variety of discrete topics, with special emphasis on humanitarian considerations;
 - iii. 23:20-33, an appendix that affirms the divine promises to Israel and warns against the dangers of assimilation to paganism; and
 - iv. Chapter 24 which contains a ratification of the document and Moses receiving the Decalogue incised in stone.
2. Rashi on the opening words of the portion:

“And these are the ordinances”: Wherever it says, “these” [in the Torah,] it [this word, these, is used to] separate from what has been stated previously. [Where it says,] “And these,” [it means that] it is adding to what has been previously stated (*Tanchuma Mishpatim* 3). [Thus] just as what has been previously stated [namely the Ten Commandments,] were from Sinai, these too were from Sinai.

All of the 613 commandments are contained within the 10 Commandments. Rav Saadia Gaon (888-942) organized all 613 under the categories of the 10 Commandments.

3. A similar idea is found in Numbers *Rabbah* edited in the 12th century. This midrash states that there are 620 letters in the Ten Commandments; 613 letters refer to the 613 commandments and the other 7 refer to the seven days of creation. “This comes to teach you that the entire world was created for the sake of the Torah.”

¹ Nahum M. Sarna, ed., *The JPS Torah Commentary, Exodus* (Philadelphia: Jewish Publication Society, 1991) 117-118.

The Jews are like photographs displayed in a shop window
All of them together in different heights, living and dead,
Grooms and brides and Bar Mitzvah boys with babies.
And there are pictures restored from old yellowing photographs.
And sometimes people come and break the window
And burn the pictures. And then they begin
To photo anew and develop anew
And display them again aching and smiling.

Rembrandt painted them wearing Turkish
Turbans with beautiful burnished gold.
Chagall painted them hovering in the air,
And I paint them like my father and my mother.
The Jews are an eternal forest preserve
Where the trees stand dense, and even the dead
Cannot lie down. They stand upright, leaning on the living,
And you cannot tell them apart. Just that fire
Burns the dead faster.

And what about God? God lingered
Like the scent of a beautiful woman who once
Faced them in passing and they didn't see her face,
Only her fragrance remained, kinds of perfumes,
Blessed be the Creator of kinds of perfumes.

A Jewish man remembers the sukkah in his
grandfather's home.
And the sukkah remembers for him
The wandering in the desert that remembers
The grace of youth and the Tablets of the Ten
Commandments
And the gold of the Golden Calf and the thirst and the
hunger
That remembers Egypt.

And what about God? According to the settlement
Of divorce from the Garden of Eden and from the
Temple,
God sees his children only once
A year, on Yom Kippur.

The Jews are not a historical people
And not even an archeological people, the Jews
Are a geological people with rifts
And collapses and strata and fiery lava.
Their history must be measured
On a different scale.

The Jews are buffed by suffering and polished by
torments
Like pebbles on the seashore.
The Jews are distinguished only in their death
As pebbles among other stones;
When the mighty hand flings them,
They skip two times, or three,
On the surface of the water before they drown.

Some time ago, I met a beautiful woman
Whose grandfather performed my circumcision
Long before she was born. I told her,
You don't know me and I don't know you
But we are the Jewish people,
Your dead grandfather and I the circumcised and you
the beautiful grand-
daughter
With golden hair: we are the Jewish people.

And what about God? Once we sang
"There is no God like ours," now we sing, "There is no
God of ours"
But we sing. We still sing.

הגירושין מגן עדן ומבית המקדש
אלוהים רואה את בניו רק פעם
אחת בשנה, ביום הכיפורים.

היהודים הם לא עם היסטורי
ואפילו לא עם ארכיאולוגי, היהודים
הם עם גיאולוגי עם שברים
והתמוטטויות ושכבות וגעש לוחט.
את תולדותיהם צריכים למדוד
בסולם מדידה אחרת.

היהודים משויפי סבל ומלוטשי ייסורים,
כמו חלוקי אבן לחוף הים.
מותר היהודים רק במותם
כמותר חלוקי אבן על שאר האבנים:
כשהיד החזקה משליכה אותם
הם קופצים שתי פעמים או שלוש
על פני המים, לפני שהם טובעים.

לפני זמן מה פגשתי אישה יפה,
שסבה עשה לי ברית מילה
זמן רב לפני שנולדה. אמרתי לה,
את לא מכירה אותי ואני לא מכיר אותך,
אבל אנחנו העם היהודי,
סבך המת ואני הנימול ואת הנכדה היפה
זהובת השיער: אנחנו העם היהודי.

ומה בדבר האלוהים? פעם שרנו
"אין כאלוהינו" עכשיו אנו שרים, "אין
אלוהינו",
אבל אנו שרים, אנחנו עדין שרים.

היהודים הם כמו תצלומים מוצגים בחלון ראוה
כולם יחדיו בגבהים שונים, חיים ומתים
חתנים וכלות נערי בר-מצווה עם תינוקות.
ויש תמונות משוחזרות מתצלומים ישנים
שהצהיבו.

ולפעמים באים ושוברים את החלון
ושורפים את התמונות. ואז מתחילים
לצלם מחדש ולפתח מחדש
ולהציג אותם שוב כואבים ומחייכים.

רמברנדט צייר אותם חבושי תרבושים
טורקיים ביפי זהב מועם.
שגאל צייר אותם מרחפים באוויר
ואני מצייר אותם כאבי וכאמי.
היהודים הם שמורת יער עד
שהעצים בה עומדים צפופים, ואפילו המתים
לא יוכלו לשכב. הם נשענים, עומדים, על החיים
ואין מבדיל ביניהם. רק האש
תשרוף את המתים מהר יותר.

ומה בדבר האלוהים? אלוהים נשאר
כמו בושם אישה יפה שעברה פעם
על פניהם ואת פניה לא ראו,
אך בשמה נשאר, מיני בשמים,
בורא מיני בשמים.

אדם יהודי זוכר את הסוכה בבית סבו.
והסוכה זוכרת במקומו
את ההליכה במדבר שזוכרת
את חסד הנעורים ואת אבני לוחות הברית
ואת זהב עגל הזהב ואת הצמא ואת הרעב
שזוכרים את מצרים.

ומה בדבר האלוהים? לפי הסכם